

egne Vegne, skal jeg i øvrigt anbefale Flertallets og Udvalgets Forslag til Vedtagelse her i Tinget.

Christian Rasmussen: Paa det Mindretals Vegne, hvortil jeg hører i den foreliggende Sag, skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger, dels om Sagen i sin Almindelighed, dels om de Ændringsforslag, vi have tilladt os at stille. Jeg skal da begynde med at udtale, at det ikke er uden meget store Betænkeligheder, at vi overhovedet ere gaaede med til at foreslaa denne yderligere Forhøjelse af de nugældende Jernbanetakster, og naar vi ere gaaede med, er det kun, fordi vi have paa Fornemmelsen, at det ellers neppe vilde lykkes os at faa gennemført en for Statsbanernes Funktionærer højst nødvendig Lønningsforbedring. Havde dette ikke været Tilfældet, havde vi neppe kunnet gaa med til at forhøje Taksterne, da vi maa sige, at selv om Statsbanernes økonomiske Forhold maaske for Øjeblikket ikke ere de bedste, er Stillingen dog neppe saa daarlig, at der vil være Anledning til, naar ikke Lønningsforbedringen kom med i Betragtning, at søge en Takstforhøjelse. Der er saa meget mindre Anledning dertil, som den — det maa jeg erkende — meget betydelige Udgiftsforøgelse paa Statsbanernes Budget, der har fundet Sted i de sidste Aar, i hvert Fald for en stor Del vil vise sig at være forbigaaende og allerede er bragt noget ned, idet Kulpriserne allerede ere nede paa det, man vel kan kalde det normale. En Prisstigning her vil vel foreløbig ikke komme igen, og jeg finder da ikke, at der er stor Grund til at være bange for Statsbanernes hele økonomiske Stilling. Men som sagt, da vi ere paa det rene med, at man neppe havde faaet Lønningsloven gennemført, naar man ikke tog Taksterne med, kunne vi slutte os til det Forslag, der foreligger fra Regeringen, hvad angaar de almindelige Billettakster og Taksterne for Godsforsendelse samt for Abonnementskortene. Vi havde lige som den ærede sidste Taler meget gerne set, at man samtidig med de to her forelagte Love havde faaet en Lov om en Organisation af Statsbanerne, idet ogsaa jeg er paa det rene med, at der maatte kunne indføres endog meget betydelige Besparelser, der i meget høj Grad kunde bidrage til, at man ikke behøvede at gaa for højt op med Taksterne. Det er imidlertid ikke lykkedes at faa en saadan Lov frem, og saa maa vi vel foreløbig resignere paa dette Punkt. Jeg vil imidlertid føje mit

Haab til den ærede sidste Talers om, at det maa lykkes ret snart at faa et saadant Lovforslag frem.

Det kunde dog være, at der ogsaa med den nuværende Organisation kunde gennemføres enkelte Besparelser, idet der sikkert er adskillige rent lokale Forhold, som unødigt sluge ikke faa Penge. Jeg skal nævne et enkelt Eksempel. Jeg vilde ikke tro, det var sandt, da Tingen første Gang blev mig fortalt, men vedkommende erklærede, at det forholdt sig fuldkommen rigtigt, og jeg har ingen Grund til at mistro ham. Det kan være, at det er Politiloven for Statsbanerne, der ikke er, som den burde være, men saa maa man se at faa den forandret. Der findes ude ved Vedbæk Station en Grusgrav, hvoraf en meget stor Del af det Grus, der anvendes paa Kystbanelinien, tages. Grusgraven ligger uden for Vedbæk Station saaledes, at naar Arbejdstoget holder og læsser Grus, strækker en Del af Toget sig uden for Stationsmærket, medens den anden Del er indenfor. Hvis man nu skal anvende det Grus, der læsses paa, mellem Vedbæk og Skodsborg, vilde ethvert fornuftigt Menneske antage, at man vilde rykke Toget tilbage til Vedbæk Station, lade det gaa ind paa Stationen, sætte Maskinen til den anden Ende og saa køre til Skodsborg, hvor man skulde aflæsse Gruset. Men nu sige de gældende Regler, at man maa ikke rykke et Tog tilbage, der er uden for Stationsmærket, og Følgen af denne Bestemmelse er, at naar de have læsset Toget fuldt med Grus, maa de i Stedet for at rykke tilbage paa Vedbæk Station og omrangere Maskinen køre til Rungsted, rangere Maskinen om der, og saa atter køre tilbage til Vedbæk. Medens man ellers i Reglen kan naa at faa 4 saadanne Arbejdstog ud om Dagen paa Kystbanen, kan det undertiden træffe efter den ganske udmærkede Ordning, man har paa dette Punkt, at man ikke kan faa mere end 1 Arbejdstog ud. Det er klart, at den Slags Historier skal nok bevirke, at Statsbanernes Budget bliver daarligt, at Udgifterne stige betydeligt. Jeg er temmelig sikker paa, at det ikke er det eneste Sted, hvor saadanne Forhold gøre sig gældende, som her ved Vedbæk. Ad administrativ Vej eller ved et mindre Lovforslag, der i en Fart kunde gaa gennem Rigsdagen, kunde man sikkert uden stor Takstforhøjelse bevirke, at Statsbanernes Indtægter og Udgifter kom til at staa bedre til hinanden, end de gøre. Jeg skal blot tillade mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa dette Forhold.